

Det Forenede Kongerige kan kræve, at modtagere af børnetillæg og skattefradrag for børn har opholdsret i denne stat

Selv om denne betingelse betragtes som en indirekte forskelsbehandling, er den begrundet i nødvendigheden af at beskytte værtsmedlemsstatens finanser

Forordningen om koordinering af de sociale sikringsordninger¹ fastsætter en række fælles principper, som alle medlemsstaternes lovgivning på området skal efterleve, således at personer, der udøver deres ret til fri bevægelighed og ophold i EU, ikke behandles mindre gunstigt i henhold til de forskellige nationale ordninger. Et af de fælles principper, som medlemsstaterne skal overholde, er princippet om ligebehandling. Inden for det specifikke område social sikring udmønter princippet om ligebehandling sig i forbuddet mod forskelsbehandling på grund af nationalitet.

Kommissionen har modtaget adskillige klager fra ikke-britiske unionsborgere, der opholder sig i Det Forenede Kongerige. Disse borgere har henledt opmærksomheden på den omstændighed, at de af de kompetente britiske myndigheder har fået afslag på at modtage visse sociale ydelser med den begrundelse, at de ikke har opholdsret i dette land. Da Kommissionen vurderede, at den britiske lovgivning ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i forordningen, anlagde Kommissionen et traktatbrudssøgsmål mod Det Forenede Kongerige. Kommissionen har således anført, at der i medfør af den britiske lovgivning er en pligt til at kontrollere, om ansøgerne til visse sociale ydelser – heriblandt familieydelser, såsom børnetillægget og skattefradraget for børn², som den denne sag omhandler – har lovligt ophold på britisk grund. Ifølge Kommissionen udgør denne betingelse forskelsbehandling og strider mod forordningens ånd, for så vidt som forordningen alene tager hensyn til ansøgerens sædvanlige opholdssted.

Over for disse argumenter anfører Det Forenede Kongerige, der påberåber sig Brey-dommen³, at værtsmedlemsstaten lovligt kan kræve, at de sociale ydelser kun tildeles unionsborgere, som opfylder betingelserne for at have opholdsret på denne medlemsstats område, da disse betingelser i det væsentlige er fastsat i et EU-direktiv⁴. Selv om Det Forenede Kongerige anerkender, at betingelserne for at være berettiget til at modtage de omhandlede sociale ydelser, lettere opfyldes af medlemsstatens egne statsborgere (eftersom disse pr. definition har opholdsret), er betingelsen om opholdsret under alle omstændigheder en forholdsmæssig foranstaltning, der skal garantere, at ydelserne udbetales til personer, der er tilstrækkeligt integreret i Det Forenede Kongerige.

I sin dom af dags dato **frifinder Domstolen Det Forenede Kongerige**.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29.4.2004 (EUT L 166, s. 1).

² Børnetillæg (»child benefit«) og skattefradraget for børn (»child tax credit«) er kontantydelse, der finansieres gennem skatten og ikke via modtagernes bidrag. De har det fælles formål at bidrage til at dække familiens udgifter. For at være berettiget til disse ydelser skal ansøgeren i henhold til den britiske lovgivning befinde sig i Det Forenede Kongerige. Denne betingelse er kun opfyldt, såfremt ansøgeren (a) fysisk befinder sig i Det Forenede Kongerige, (b) har sit sædvanlige opholdssted i Det Forenede Kongerige og (c) har opholdsret i dette land.

³ Domstolens dom af 19.9.2013, Brey (C-140/12).

⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29.4.2004 om unionsborgernes og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT L 158, s. 77).

Domstolen konstaterer for det første, at de omhandlede ydelser er sociale sikringsydelser, som således er omfattet af forordningens anvendelsesområde.

Dernæst forkaster Domstolen Kommissionens principale argument, ifølge hvilket den britiske lovgivning indfører en supplerende betingelse til betingelsen om sædvanligt opholdssted, der er fastsat i forordningen.

I denne henseende bemærker Domstolen, at kriteriet om det sædvanlige opholdssted i forordningens forstand ikke er en betingelse, der er nødvendig for at kunne være berettiget til ydelserne, men en »lovvalsregel«, som har til formål at undgå samtidig anvendelse af flere nationale lovgivninger, og at hindre, at de personer, der har udøvet deres ret til fri bevægelighed, fratages beskyttelse. Ifølge Domstolen indfører forordningen ikke en fælles social sikringsordning, men lader særlige nationale ordninger bestå. Den fastlægger således ikke de grundlæggende betingelser for retten til ydelserne, da det i princippet tilkommer hver enkelt medlemsstats lovgivning at fastsætte disse betingelser. I den forbindelse anfører Domstolen, **at intet er til hinder for, at udbetaling af sociale ydelser til unionsborgere, der ikke er erhvervsmæssigt aktive, er betinget af, at disse opfylder betingelserne for lovlig opholdsret i værtsmedlemsstaten.**

Hvad angår Kommissionens subsidiære argument, hvorefter kontrollen af opholdsretten udgør en forskelsbehandling, fastslår Domstolen, at **betingelsen om opholdsret i Det Forenede Kongerige skaber en ulighed**, eftersom den lettere opfyldes af britiske statsborgere end af statsborgere fra andre medlemsstater.

Domstolen finder imidlertid, at **denne forskelsbehandling kan være begrundet i et legitimt formål, såsom nødvendigheden af at beskytte værtsmedlemsstatens finanser**, på betingelse af, at den ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

I denne henseende konstaterer Domstolen, at myndighederne foretager kontrol af lovligheden af opholdet i overensstemmelse med de betingelser, der er anført i direktivet om unionsborgernes frie bevægelighed. Denne kontrol udføres således ikke systematisk af de britiske myndigheder for hver ansøgning, men alene i tvivlstilfælde. Heraf følger, at **betingelsen ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå det mål, som Det Forenede Kongerige tilstræber, nemlig nødvendigheden af at beskytte statens finanser.**

BEMÆRKNING: Et traktatbrudssøgsmål mod en medlemsstat, der ikke overholder sine forpligtelser i medfør af EU-retten, kan anlægges af Kommissionen eller en anden medlemsstat. Hvis Domstolen fastslår, at der foreligger et traktatbrud, skal vedkommende medlemsstat snarest muligt efterkomme dommen. I tilfælde, hvor Kommissionen finder, at medlemsstaten ikke har efterkommet dommen, kan den anlægge en ny sag med påstand om finansielle sanktioner. Såfremt medlemsstaten ikke har meddelt Kommissionen gennemførelsesforanstaltningerne til et direktiv, kan Domstolen efter påstand fra Kommissionen pålægge medlemsstaten sanktioner i forbindelse med den første dom.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

Billeder fra domsafsigelsen er tilgængelige via »[Europe by Satellite](#)« ☎ (+32) 2 2964106